

Всеукраїнська організація „Тризуб імені Степана Бандери

**ПРОГРАМА РЕАЛІЗАЦІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ
У ПРОЦЕСІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ**

СКОРОЧЕНИЙ ВАРІАНТ

Київ

2006

Вступ

Упродовж століть український народ боровся за своє національне і соціальне звільнення, за право бути господарем своєї долі на рідній землі, за свою державу. Цілком реальним здійснення цієї мети було в ХХ столітті.

Однак перша спроба українців створити власну державу після падіння царизму в Росії не вдалася через те, що тодішній соціал-демократичний політичний провід не зумів ідейно об'єднати народ, й Українська Народна Республіка спливла кров'ю на зовнішніх та внутрішніх фронтах, а Україна була поділена між чотирма окупантами.

Другою спробою було проголошення 30 червня 1941 року Акту про відновлення української державності. Півтора десятиліття кращі сини й дочки України під проводом Організації Українських Націоналістів вели героїчну збройну боротьбу за свободу і державність України проти німецько-нацистської та російсько-комуністичної імперій. Але сили були нерівними, продажний політичний Захід своєю політикою невтручання розв'язав руки московським катам, і ця друга спроба утвердження української державності теж була втоплена у крові.

Третя хвиля української національно-визвольної боротьби, очоленої на цей раз лідерами-демократами, піднялася в кінці 80-х – на початку 90-х років і завершилася проголошенням незалежності України та створенням космополітичної Держави Україна. Але українська нація на рідній землі й надалі залишилася бездержавною і підневільною, грабованою і нищеною внутрішніми і зовнішніми хижаками, а Держава Україна неухильно скочується до статусу безправної неоколонії – під постійною загрозою знову стати часткою російської імперії.

Чому так сталося?

Головною проблемою нинішнього державного будівництва є відсутність узаконеної й усвідомленої цілим суспільством **ідеології державотворення**, яка б визначала основні цілі суспільства та шляхи їх досягнення.

Другою визначальною проблемою є те, що в основу українського державотворення з самого початку були закладені й узаконені як пріоритетні запозичені доктрини (соціал-демократія, лібералізм, псевдогромадянське суспільство, космополітизм, капіталістичний ринок тощо), а не ідея державності української нації – не **українська національна ідея**.

Третя проблема – воля народу не стала визначальним фактором, а сам він – головним суб'єктом державної політики. Є невідкладна потреба у створенні всеохопної **системи українського національного народовладдя**.

Саме тому в Україні боротьба за владу ще не стала боротьбою за Україну – за відродження, розвиток і добробут української нації, за її самоутвердження у всіх без винятку сферах життя, за державне гарантування її гідного майбутнього.

Наша мета – реалізація української національної ідеї, здобуття, закріплення і розбудова національної держави – держави української нації на українських землях, яка б запевнила українській нації гарантований розвиток, усім громадянам України – всебічну Свободу, Справедливість, Добробут.

I. Ідейно-світоглядіві засади

Наше основне і визначальне триєдине гасло: “Бог! Україна! Свобода!”

Наш найвищий національний обов'язок: культивування і реалізація української національної ідеї – ідеї державного самоутвердження української нації, створення української національної держави з національною владою і дієвою системою українського національного народовладдя.

Національна ідея – це ідеологічна формула, яка виводиться не тільки з актуальних проблем суспільства, але й із постійних інтересів народу, націлює його на найбільш загальну, головну і визначальну проблему, від вирішення якої залежить і розв'язання поточних проблем,

і здійснення всіх прагнень та задумів народу, і саме його буття в часі. Усі українські біди мають насправді одну причину – бездержавність української нації. Ключ до вирішення на користь народу всіх українських проблем один: створення української національної держави. Геніальне поетичне формулювання української національної ідеї дав Т.Шевченко: **“В своїй хаті своя й правда, і сила, і воля”**. Будь-яка підміна цієї ідеї чимось іншим – це свідомий чи несвідомий злочин проти українського народу.

Національна держава – це суспільно-політична система, створена народом для розв’язання своїх поточних проблем, реалізації своїх інтересів і забезпечення собі гарантованого майбутнього. Національною державою керує обрана народом національна влада.

Національна влада – це влада, яка є носієм національної ідеї народу і діє не в інтересах тільки якогось класу чи соціальної групи, а в ім’я цілої нації та всіх громадян національної держави.

Національне народовладдя – це узаконена система визначальної ролі корінного народу в державному будівництві та функціонуванні держави, за якої творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу - із числа носіїв національної ідеї цього народу.

Наша ідеологія: український націоналізм – ідеологія захисту, збереження і державного самоутвердження української нації; це Ідея та Чин в ім’я України.

Наша політика: боротьба за українську Україну, а не за можливість панувати над власним народом.

Наша боротьба: за владу народу, а не за владу над народом.

Наша позиція: ідейно-політична опозиція – ми завжди з народом, а з владою – тільки доти, доки вона діє в інтересах нації.

Наш метод: на диявола – хрест, на ворога – меч!

Наш принцип: Як не я – то хто? Як не тепер – то коли? Як потрібно – то можливо!

Наше поле діяльності: в усіх регіонах України, у громадах і колективах, на вулицях і майданах, у всіх місцях розселення українців, а не тільки в сесійних залах, кабінетах і коридорах влади.

Наше ставлення до неукраїнців:

- **побратимське** – до тих, хто разом з нами бореться за українську національну державу;
- **толерантне** – до тих, хто позитивно ставиться до нашої боротьби за право бути господарями своєї долі на своїй землі: “Нам усім тут вистачить місця” (С.Бандера);
- **вороже** – до тих, хто протидіє процесам українського національного відродження і державотворення.

Наші вороги: імперіалізм і шовінізм, комунізм і нацизм, демолібералізм і космополітизм, глобалізм і псевдонаціоналізм і всяка інша нечисть, що прагне паразитувати на крові і поті українців чи звести їх із магістрального шляху до своєї національної держави.

Наше двоєдине завдання: провести якісні, революційні перетворення в інтересах української нації, але при цьому не ослабити і не поставити під загрозу саме існування української державності та незалежності. Зробити це цілком реально через поєднання державотворчих зусиль українського політикуму та народу, об’єднаних українською національною ідеєю.

Наше переконання: *Доки український народ не розв’яже своєї головної проблеми – не створить власної національної держави, не узаконить свого права творити державу, формувати і контролювати владу, – доти жодна його проблема (політична, соціальна, економічна, міжнаціональна, військова, релігійно-конфесійна, освітня, культурна, екологічна тощо) так і не буде вирішена на його користь, доти над українцями на їхній землі пануватимуть чужі правди, чужі сили, чужа воля.*

II. Політично-програмові засади

1. Український шлях

Традиційно наш політикум уже п’ятнадцять років пропонує українському суспільству тільки два шляхи розвитку держави: владний та псевдо-опозиційний.

Суть пропозицій кожної влади зводиться до того, щоб за всяку ціну утриматись при владі, зберегти нинішню систему грабежу народу і країни, не допустити до повномасштабного відродження і політичного самоутвердження справжнього господаря України – української нації. Для цього пропонуються і кожного разу видаються за епохальні та рятівні то запозичені політичні доктрини, то антиукраїнська конституція, то беззмістовні референдуми, то злочинські реформи, а періодично – ще й безідейні вибори. Усе це має відволікати увагу українців від головного – творення власної держави.

У цій ситуації кожен виступ проти скорумпованої, неукраїнської і навіть демонстративно антиукраїнської влади сприймається як опозиційний і рятівний для народу. Але це далеко не так, оскільки кожна з них має ту ж мету і пропонує те саме, що й влада.

Наша Програма сутнісно опозиційна, бо пропонує щось якісно, революційно нове в сучасній українській політиці: **українську національну ідею** як віковічну **мету** української нації та **український шлях** до цієї мети.

Український шлях – це продовження багатовікової ідейно-політичної боротьби за реалізацію української національної ідеї-мети. Це боротьба не за чергового обіцяльника чи зграю обіцяльників, а за українську національну державу та українське національне народовладдя.

2. Національна держава

Держава – це така політична система, яка може працювати **тільки у двох режимах**: або на користь народові, або проти народу. В історії і сучасній політичній практиці людства ще не було жодного випадку, щоби в інтересах народу діяла не національна держава. Однак і влада, й “опозиція” завжди пропонують українцям щось інше.

Ми – за українську національну державу. А в національній державі творити закони, керувати суспільством і судити громадян можуть тільки обранці народу – з числа носіїв національної ідеї цього народу. І це право українського народу на національне народовладдя, на формування власної, національної влади і національної керівної еліти має бути узаконене.

Національна держава – це природне прагнення кожного розвинутого народу, це завершення його політичного самоутвердження, внаслідок якого він стає повноправним і єдиним господарем своєї долі на своїй землі, своєї держави і влади в ній, своєї країни і всіх її ресурсів.

Національна держава – це політичне утворення корінного народу на його власній території для державного забезпечення своїх інтересів у всіх сферах життя, для гарантованого відродження і розвитку, процвітання і буття нації в часі.

Національна держава – це політична система, у якій влада (усі її гілки, структури, посадові особи) є носієм національної ідеї і послідовним захисником національних інтересів свого народу – як у самій країні, так і на міжнародній арені.

Національна держава – це постійний, організований і потужний вплив на владу через всеохопний механізм українського національного народовладдя, який гарантує українцям, що кожна влада буде діяти тільки в українських національних інтересах, – інакше негайно перестане бути владою.

Національна держава – це держава, соціально-економічна політика якої здійснюється за формулою: “Від створення і зміцнення національної держави – через захист економічних інтересів нації – до заможності кожного громадянина”.

Національна держава – це держава, де головним і визначальним критерієм оцінки діяльності кожного громадянина є добро нації.

Національна держава – це держава, у якій не змішуються поняття “права національних меншин” і “претензії колишніх окупантів та колонізаторів” і в якій громадяни інших національностей визнають корінний народ господарем країни, мають не тільки рівні з ними права, але й обов’язки, знають і поважають його мову, закони та історію, мають необхідні умови для свого національного збереження і розвитку, виступають повноважними представниками культури свого народу, а не п’ятою колоною чужих держав і транснаціональних хижаків.

Національна держава – це держава, яка діє в ім’я всіх мертвих, живих і ненароджених, в Україні і не в Україні сущих українців та всіх чесних громадян України.

3. Національне народовладдя

Нинішня космополітична демократія ґрунтується на безідейній, а тому політично дезорієнтованій механічній більшості, яку легко організують у своїх інтересах і влада, і різні грошовиті провідисвіти. Механізм цієї “демократії” повністю контрольований і “включається” владою чи “грошовими мішками” відповідно до їхніх же потреб. Ніякої реальної влади народ не має і на процеси державотворення не впливає. Більше того, навіть дотеперішні куці можливості народу хоча б періодично впливати на формування влади (вибори президента, депутатів) відбираються в народі на користь далеких від інтересів народу партій.

Наша мета – перетворити Україну в національну державу із реальною системою національного народовладдя і постійно розширювати владу громади в усіх сферах суспільного життя.

Бо якою б “народною” не була влада – і генетично, тобто за походженням людей влади, і за способом формування (через вибори чи шляхом призначення), – усе ж вона буде замкнутою системою і, як така, тяжітиме і до замикання в собі, і до орієнтації на власні інтереси, і до діяння на власну користь. ***“Хорошою” буває не та влада, яка складається з хороших людей, а та, яка перебуває під постійним, щоденним контролем і тиском об’єднаного національною ідеєю народу – через всеохопну систему національного народовладдя.***

4. Внутрішня політика

В Україні легітимною, законною може бути тільки українська національна держава – держава української нації на українській землі. Завданням внутрішньої політики влади має бути створення і розбудова української національної держави, політична структуризація суспільства за ставленням до мети державотворення і консолідація громадян під прапором української національної ідеї. Внутрішня політика держави повинна бути спрямована на реалізацію української національної ідеї та системи українського національного народовладдя в усіх без винятку сферах суспільного життя.

5. Національна безпека й оборона

І влада, й “опозиції” бачать гарантії безпеки держави тільки в міжнародному визнанні України, у її членстві в європейських та світових структурах, у партнерстві в рамках НАТО, СНД, СЕП, ЄС тощо. Це небезпечна і згубна для України політика. Вона базується на свідомому чи несвідомому змішуванні понять ***“безпека нації”*** (усунення всього, що заважає всебічному відродженню, розвитку і державному самоутвердженню української нації), ***“національна безпека”*** (протидія внутрішнім і зовнішнім чинникам, які суперечать інтересам української нації у всіх сферах життя і загрожують її майбутньому) та ***“безпека держави”*** (надійне забезпечення держави від можливої агресії, окупації та спроб антиконституційної зміни влади).

Ми впевнені:

а) надійно гарантувати безпеку України може тільки сам український народ, об’єднаний українською національною ідеєю, і тільки у власній національній державі;

б) якщо влада не виявляє і не карає ворогів нації та держави, – значить, вона сама є ворогом нації та держави.

6. Економічна політика

Економіка – це система забезпечення матеріальних інтересів тих, кому належить влада. У розвинутих, національних державах народ виборів собі значну частину влади, а з нею – і право на значну частку в розподілі прибутків від економічної діяльності.

Наша економіка не тільки не забезпечує матеріальних інтересів народу, але перетворена в досконалу систему грабежу народу та держави і є найголовнішою складовою частиною системи нищення української нації. При цьому на кожних виборах і влада, й “опозиція” обіцяють ще й

удосконалити її – щоб діяла ще ефективніше...

Ключем до перетворення економіки в систему забезпечення матеріальних інтересів народу є тільки національно-державотворча політика: створення власної національної держави.

Бо ефективна і корисна для народу тільки економіка в національних державах, де вона будується і розвивається за формулою: **“Від створення й утвердження національної держави – через державний захист економічних інтересів нації – до добробуту кожного громадянина”.**

Ми керуємося національними принципами: **“Свій до свого по своє”, “Українські гроші – в українські руки – на українські справи”, “Ви не даєте нам жити – ми не дамо вам панувати!”** тощо.

7. Соціальна політика

Гарантом ефективності та перспективності соціальної політики і захисту громадян є національна держава. В основу соціальної політики покладаємо сутнісні для національної держави принципи національної солідарності, справедливості та відповідальності у взаєминах громадян із державою, власників із найманими робітниками, працездатного та непрацюючого населення. Національна держава для того й твориться, щоб вирішувати на користь народу **всі** його проблеми, у тому числі й соціальні. **Обіцянки вирішити нинішні соціальні проблеми народу без створення української національної держави – це або політичний дилетантизм невігласів, або відверто антиукраїнське політичне шахрайство.**

8. Аграрна політика

Село – це не тільки продуцент товарного хліба і не лише виробник сировини для міської харчової промисловості, як вважають і влада, й “опозиції”. **Українське село – це сформована за цілі тисячоліття ефективна й унікальна система всебічного матеріального і духовного життєзабезпечення, національного людинотворення і націозбереження.**

Не може бути “неперспективних” сіл: кожне з них – це частка українського національного світу і кожне необхідне нації. Відроджувати, розвивати та зберігати треба кожне село – не лише як виробничу одиницю, а передусім як живу й незамінну клітину національного організму.

Успішно розвиватися українське село може тільки в українській національній державі. Уся державна політика і практика щодо села повинні бути спрямовані на його збереження, відродження і всебічний розвиток, на створення таких умов, щоб не тільки припинилася міграція з села, але й почався зворотній процес – повернення колишніх селян і переселення в село частини мешканців міст. Саме за цим і повинна оцінюватися аграрна політика і практика влади.

9. Освіта

Система освіти в Україні потребує докорінних змін, які мають відповідати українській національній ідеї.

Метою освітньої системи України має бути розвиток і примноження інтелектуального і творчого потенціалу особистості та цілої нації, формування високоосвічених кадрів національного державотворення і виховання національно свідомих, активних, самовідданих та жертвовних громадян української національної держави.

Крім того, освіта тільки в першому наближенні постає як скарбниця знань, якими треба оволодіти. Але сутнісним, головним і визначальним у ній є інше. Освіта – це школа пізнання, мислення і творення. І формувати вона повинна не ерудованих тупаків, а особистостей із високою культурою мислення, які вміють добувати, осмислювати і творчо використовувати набуті знання в ім'я процвітання своєї нації та держави.

Для реалізації цієї комплексної мети Уряд має підготувати й запропонувати для публічного обговорення, а Верховна Рада узаконити національно зорієнтовану державну програму розвитку освіти в Україні.

10. Культура

Метою культурної політики національної держави має бути збереження і відродження, розвиток і примноження культурних здобутків нації, перетворення системи культури в потужний і постійно діючий фактор культивування в суспільстві високих естетичних, духовних та моральних національних вартостей і формування національної етичної та естетичної свідомості суспільства, вироблення в кожному українцеві духовно-світоглядного імунітету проти російського за західного культурологічного імперіалізму.

11. Наука

Наука – це генератор інтелекту нації, невичерпне джерело нових ідей і технологій, фундамент національної економіки, визначальний фактор суспільного прогресу і запорука національної перспективи.

Національна система наукових установ має бути ядром і джерелом інтелектуального потенціалу нації, визначальним фактором розвитку, зміцнення і прогресування національної держави.

12. Релігійно-конфесійна політика

Метою нашої релігійно-конфесійної політики є релігійно-духовне відродження української нації та створення єдиної національної християнської Церкви.

Під національною Церквою ми розуміємо передусім релігійне об'єднання християн, духовенство та ієрархія якого бере на себе відповідальність перед Богом і людьми за те, щоб дорогою Христа вести і привести до Бога довірений їм народ таким, яким створив його Господь, а не таким, яким хотіли зробити його різні окупанти та їх спадкоємці, часто – явні слуги сатани. Церква, яка вважає, що молитву українця Бог може зрозуміти тільки в російському перекладі, – не наша Церква.

Нинішня релігійно-конфесійна роздробленість в Україні – справа не Божа, а людська, а тому й подолана вона має бути людьми. Духовна і церковна єдність усіх християн заповідана Богом, а тому не може бути предметом політичних дискусій. Дискутивними можуть бути тільки плани, програми і практичні кроки її досягнення.

13. Молодіжна політика

Сучасна українська молодь кинута державою напризволяще і стала жертвою старанно насаджуваних і культивованих збочень: наркоманії, алкоголізму, розпусти, гомосексуалізму, насильства, бездуховності, денационалізації, аполітичності тощо. Антиукраїнська влада вербує собі з молодих українців слухняних слуг, неукраїнський політикум – бездумний електорат, космополітичний бізнес – невибагливих наймитів, кримінал – сліпих виконавців, а зарубіжний капітал – безправних і дешевих рабів. Решта не має навіть такої перспективи, тому приречена спиватися, деморалізуватися і вироджуватися, перетворюючись у безлику і безпорадну біомасу, яку легко тримати в покорі.

Так, за задумом антиукраїнських внутрішніх і зовнішніх сил, українська нація має втратити спочатку молодь, а потім – і своє майбутнє.

“Тризуб”, більшість членства якого складають молоді люди, протиставляється цим намірам і бачить у молоді головну рушійну силу в боротьбі за державне самоутвердження української нації. Молоде покоління мусить довершити мрію попередників, продовжити їхню справу та забезпечити гідне майбутнє – нації, державі, собі.

14. Фізична культура і спорт

Українська нація стоїть на порозі фізичного виродження. Нинішня влада не має і не здійснює якоїсь осмисленої загальнодержавної програми щодо фізичної культури населення та розвитку спорту: усе пущене на самоплив, на волю випадку. В Україні фактично відбувається

геноцид над українською нацією. Уже навіть закинуто в суспільний обіг певні цифри: в Україні, мовляв, селян достатньо тільки 2 мільйони, усього населення вистачить і 30 мільйонів...

Наша мета – відродити духовне та фізичне здоров'я нації.

15. Охорона здоров'я

Охорона здоров'я громадян – безумовний обов'язок держави. Однак новочасна державна політика спричинила те, що абсолютна більшість громадян, ограбованих олігархічно-клановою владою і внутрішніми та зовнішніми хижаками, позбавлена можливості підтримувати своє здоров'я в належному стані, а часто – навіть врятувати життя.

Наша мета – відстояти і реалізувати право народу на безплатну та високоефективну охорону здоров'я, а медичним працівникам забезпечити необхідні умови праці та гідний їхнього фаху рівень життя.

16. Екологічна політика

Охорона довкілля – це передусім охорона здоров'я нинішнього і майбутнього поколінь. Україна успадкувала від московської імперії величезний комплекс екологічних проблем – аж до наслідків ядерного вибуху на ЧАЕС. Однак варварське ставлення до природи, хижацька експлуатація її та ігнорування проблем екологічної безпеки продовжується і тепер.

Наше завдання – припинити нищення природи, створити передумови для її відновлення і залишити довкілля нашим нащадкам кращим, ніж те, в якому живемо ми.

17. Інформаційна політика

Інформаційний простір держави – невід'ємна складова її суверенітету та системи національної безпеки. Хто володіє ним, той фактично править країною. Інформаційна політика влади за роки незалежності призвела до того, що інформаційний простір України формується неукраїнськими, антиукраїнськими, космополітичними та проросійськими олігархічними кланами і використовується не в інтересах української нації, суспільства, держави, а для реалізації їхніх зловорожих задумів. Зокрема, засоби масової інформації стали потужним і постійно діючим фактором обездуховлення та денационалізації українців, деморалізації та ідейно-політичної дезорієнтації суспільства.

Клановість інформаційного простору України є головною причиною фізичних розправ над журналістами, що вкрай негативно впливає на імідж держави. Журналісти приречені йти в найми до кланів і діяти (публічно!) в інтересах “свого” клану, а потім гинуть – не за свої переконання, а як жертви міжкланових війн.

Тому подолання засилля кланів в інформаційному просторі України та його сутнісна українізація – одне з пріоритетних завдань влади.

Інформаційна політика української держави має впливати з української національної ідеї та із завдань її реалізації.

18. Українська діаспора

Третина українців – щонайменше двадцять мільйонів – живе поза Україною. Частина з них проживає на українських етнічних землях, які стали територією різних держав. Інші, витіснені з України безпросвітними злиднями та окупантами, розсіяні по чужих країнах. Разом вони складають на диво стійку і патріотичну українську діаспору.

Після грудневого (1991) референдуму українці діаспори масово і жертвовно потягнулися до Держави України, щиро вірячи, що це й буде вимріяна багатьма поколіннями національна держава українців. Однак жодна „українська” влада не тільки не перейнялася проблемами українців діаспори, не тільки не використала колосальний державотворчий потенціал двадцятимільйонної української діаспори, але призвела до “четвертої хвилі” еміграції – знову мільйони українців покидають рідний край у пошуках хоч якогось заробітку. У той же час Україну безконтрольно

наводнюють іммігранти-неукраїнці.

Українська діаспора знову потягнеться до рідного краю тільки за умови, що Україна стане не лише формально, але й сутнісно українською державою – державою усіх мертвих, живих і ненароджених українців в Україні і поза нею.

19. Національна політика

Українська нація і в незалежній державі продовжує залишатися заручником ще імперської національної політики, одним із головних правил якої було не допускати представників корінної нації до керівництва в системі влади, науки, освіти, культури, інформації, фінансів, промисловості, сільського господарства, юриспруденції, військової справи, медицини тощо. Якщо не було відповідної кандидатури з неукраїнців, брали українця, але – тільки не місцевого, а вже ні в якому разі – не національно свідомого.

Ця політика дбайливо збережена і в незалежній Україні. А відміна графи “національність” у наших паспортах та інших документах покликана узаконити національну чужорідність влади і в такий суто бюрократичний, “західний”, “демократичний” і “невинний”, здавалося б, спосіб скрити, заховати від українців цю неукраїнськість керівної в усіх сферах життя “української еліти”.

Між тим неукраїнців в Україні – лише коло 20 %. І абсолютна більшість із них зовсім не настроєна проти українців та нашого права мати власну державу для забезпечення своїх національних інтересів і прагнень. На грудневому референдумі 1991 року за неї проголосували 92 % населення, тобто більшість неукраїнців висловилися за українську незалежну державу.

Наша Організація діє в дусі українського націоналізму і тому будує свою національну політику не на тому, щоб позбутися всіх неукраїнців, а на тому, щоб зробити Україну своєю національною державою. *Органічно вписати національні меншини в українське суспільне життя можна буде тільки на основі української національної ідеї і тільки в українській національній державі. А закласти надійні підвалини спільного майбутнього можна і треба вже зараз – у процесі розгортання боротьби за реалізацію української національної ідеї.* Бо майбутнє національних меншин в Україні неминуче визначатиметься таки українською нацією і буде зумовлюватися як їхньою нинішньою роллю в державі та суспільстві, так і їхньою участю в процесах українського національного державотворення.

20. Кримські татари

Невідкладного й особливого вирішення потребує проблема репатріації, національного відродження, державного самоутвердження і вживання в українське суспільство кримсько-татарського народу.

Кримські татари поза Україною не мають своєї національної метрополії. Українська земля – їхня єдина і рідна земля, з якої вони були насильно депортовані імперкомуністичним режимом, а тому мають право на повернення у рідний край. В Україні кримські татари – не національна меншина, а корінне населення цієї частки української землі, на якій вони стали нацією. Тільки в Україні кримські татари можуть зосередитись як народ і подбати про своє всебічне національне відродження, державне самоутвердження і гарантування свого майбутнього.

Це прагнення може бути реалізоване: а) тільки на території України; б) тільки під прапором української національної ідеї та в рамках української національної держави; в) тільки з участю і допомогою української нації; г) тільки у формі **Кримської татаро-української автономії**.

Усякі спроби зігнувати чи відкласти кримсько-татарську проблему або вирішувати її без українців чи всупереч українським національним інтересам неминуче обернуться новими бідами – і для українців, і для кримських татарів, і для представників національних меншин, передусім тих, які проживають у Криму.

21. Зовнішня політика

Сучасним глобалістичним тенденціям, маргіналізації та нищенню націй, розмиванню державних суверенітетів, новоімперським зазіханням народи можуть протиставитися тільки через створення і всебічне зміцнення своїх національних держав.

Зовнішньополітична діяльність української держави має бути реалізацією української національної ідеї на міжнародній арені, а головні засади української зовнішньої політики – впливати із природних потреб, інтересів та прагнень української нації.

III. Стратегія і тактика організованого націоналізму

Метою організованого націоналізму, а отже, і нашої Організації, є реалізація української національної ідеї – побудова Української Соборної Самостійної Держави (УССД). Саме ця мета об'єднує нас у згуртовану, ідейну, націоналістичну Організацію і визначає нашу діяльність. Саме реальний внесок у спільну Справу реалізації цієї мети є для нас головним критерієм оцінки кожного члена Організації, кожного націоналіста, кожного націоналістичного об'єднання. Саме за ставленням до національної мети і до нашої боротьби оцінюємо українців і неукраїнців, громадські та політичні об'єднання, усі гілки, структури та функціонерів влади, політику іноземних держав та транснаціональних сил і визначаємо свою позицію щодо них.

Стратегічні завдання:

а) *у сфері ідеології* – зробити націоналізм основою українського національного мислення, суспільної поведінки народу, державотворення та функціонування влади;

б) *в організаційній сфері* – змагати до організаційної єдності націоналістичного політикуму, середовища, табору – під прапором української національної ідеї, на засадах українського націоналізму і під проводом відродженої та єдиної ОУН;

в) *у сфері політики* – змагати до створення ядра майбутньої системи українського національного відродження та державотворення у вигляді блоку національно-патріотичних сил для участі у політичних процесах.

Тактика націоналістичних об'єднань:

1. Кожна націоналістична організація функціонує автономно, але діє в напрямку ідейно-світоглядного, організаційного і політичного зближення та консолідації націоналістичного середовища.
2. Кожна націоналістична організація бере участь у випрацюванні спільної політичної Програми і приймає її як основу планування своєї діяльності, враховуючи характер та можливості свого об'єднання.
3. Націоналістичні організації можуть діяти самостійно чи в складі різних політичних об'єднань, якщо це сприяє зближенню цих структур із завданнями реалізації української національної ідеї.
4. Про свої політичні наміри і дії кожна організація інформує інші націоналістичні об'єднання – для уникнення непорозумінь та конфронтації чи для випрацювання спільної позиції.
5. Націоналістичні організації відмовляються від практики публічної полеміки і взаємопоборювання: ми повинні виступати не як політичні конкуренти, а як соратники у спільній боротьбі за здійснення спільної мети.

Ми не монополізуємо ні національної ідеї, ні своєї Програми, ні окремих її ідей та положень. Навпаки, наше завдання – стимулювати інші українські політичні і громадські об'єднання, їх передвиборчі блоки і кандидатів до включення у свої програми ідей національного державотворення.